



A. C.:

EVHARISTIJA IN CERKVENI PEVSKI ZBORI

Naš list ni v prvi vrsti namenjen razmotrivanjem o cerkveni glasbi. Ker je pa želja odločilnih činiteljev, da naj vsi katoliško usmerjeni časopisi posvetijo svojo pažnjo letošnji veličastni evharistični prireditvi in ker večina v Pevski zvezi organiziranih zborov sodeluje pri evharistični proslavi, je prav, da tudi naš list pripravlja srca in duše na ta veličastni praznik.

Petje stoji bolj kot katerakoli druga umetnost v najožji in najbolj neposredni zvezi s presveto daritvijo, pri kateri se daruje na oltarju evharistični Bog. Lahko si pač mislimo navadno službo božjo tudi brez petja, a slovesne službe božje brez petja si predstavljati ne moremo. Kako ne bi odkazala Cerkev primernege mesta petju, ko vendar sama pravi, da pojejo kerubi in serafi pred prestolom božjim neprestano: „Svet, svet, svet!“ Skoraj ni bilo nobenega cerkvenega zbora, kjer ne bi bili izdani kaki odloki glede cerkvenega petja, bodisi da ga urejajo ali pa odpravljajo napake. Duhovnik sam, ki daruje najsvetejšo daritev, poje pri oltarju in intonira speve, ki jih zbor nadaljuje. Celó ob najbolj skrivnostnih trenutkih sv. maše, kmalu po povzdigovanju in neposredno pred obhajilom, mu je ukazano peti.

Za Cerkev je pa seveda petje več kot samo umetnost ali samo zunanji okrasek, petje je za Cerkev molitev, in sicer s posebno pobožnostjo in prisrčnostjo prednašana molitev in kot taka bistven in sestavni del slovesne službe božje. Besede, ki jih poje zbor ali pa množica, so v neposredni zvezi z duhovnikovo molitvijo. Bile so sicer dobe, ko niso toliko pazili na notranjo zvezo med cerkveno pesmijo in duhovnikovo molitvijo. Bili so zadovoljni, da je pesem izražala katerokoli pobožno misel. Toda namenu sv. Cerkve to ne odgovarja. Skladnost med petjem in med molitvijo ter daritvijo duhovnikovo mora biti popolna in to tudi je, če zbor ali ljudstvo isto misel ali isto molitev, ki jo duhovnik začne, povzame in jo nadaljuje, včasih celo v istem jeziku. To je potem tista skupna darivna in zahvalna molitev, ki jo apostol priporoča. Tako petje je v resnici skupna molitev krščanskega ljudstva in od Boga postavljenega duhovnika.

Če torej petje ni samo zunanji okrasek, ampak sestavni del službe božje, potem razumemo, zakaj sv. Cerkev zahteva s polno pravico, da se izključi iz petja vse posvetno, nizkotno in počutno, da smejo doneti

v cerkvi samo taki spevi, ki dihajo svetost, kakršna je primerna sveti daritvi in svetemu kraju. Potem tudi razumemo, zakaj zahteva sveta Cerkev posebno svetost življenja od tistih, ki te svete pesmi izvajajo.

— Od katoliškega cerkvenega pevca zahteva sv. Cerkev predvsem, da je njegovo življenje v soglasju z njegovo sveto in častno službo, z njegovim petjem. Njegovo življenje bodi po besedah apostolovih življenje iz vere. Biti mora pobožen, veren in vesten katoličan, katoličan z dušo in s telesom. Pevci in pevke, ki so za to postavljeni, da prepevajo na koru Bogu čast in hvalo, v navadnem življenju so pa s svojim obnašanjem drugim le v spotiko, niso sposobni za cerkveni kor. Zato določajo razni cerkveni zbori, naj se puščajo na kor le taki pevci, ki tudi v srcu verujejo in v dejanju izvršujejo, kar z ustmi pojo. Kako je mogoče, da bi pevci in pevke, ki so mlačni katoličani, ki se cerkvenega življenja nič ne udeležujejo, ki nočejo s Cerkvijo moliti in postiti se, ki nimajo vere v resnično pričujočnost Zveličarjevo v presveti Evharistiji, ki neradi poslušajo božjo besedo, ki jim maša in pridiga vedno predolgo traja, ki nimajo nobene želje združiti se z božjim Zveličarjem v sv. obhajilu, ki imajo nad vsem drugim več veselja kakor nad službo božjo: kako bi mogli taki pevci cerkveno peti, kako bi mogli čutiti duha, v pesmih skritega, in ga izraziti na pravi način? Kdo bo mogel prepevati čudovito pesem sv. Cerkve, ako ga ni prešinil njen duh? Kdor hoče peti cerkvene pesmi, mora bolj in bolj nad seboj izkusiti in spoznati, katera čuvstva se morajo ob katerem prazniku pretakati iz srca sv. Cerkve skozi njegovo srce in skozi njegova usta v srca vseh, da v vseh vzbudi eno in isto ljubezen. Ni mogoče opisati neizmerno bogatih in globokih čuvstev naše sv. Cerkve. Zdaj doni iz cerkvene pesmi veselje in radost, zdaj kes in spokorna žalost nad grehom, zdaj živa in navdušena vera, zdaj zopet ponižna ljubezen in nebeška sreča. To vse moraš ti, pevec, čutiti sam in potem v svojem petju izražati. Mogel boš pa le tedaj, če je tvoje življenje res „življenje iz vere“, ako se daš voditi in prešiniti od duha, ki ga pesem izžareva. Varuj se tiste otrpnjene ljubezni, tistega verskega mraza, ki je izbrisal iz tvojega srca že sleherni pomen različnih prazniških dob, onih dob, ki so bile nekdanj narodom radost, učenjakom luč, malim knjiga, kar bi morale biti nam tudi še danes.

Žalibog se je v našem času človek odtujil Bogu v praktičnem življenju kot tudi v umetnosti, in se je obrnil od božjega in večnostnega k posvetnemu in pozemeljskemu. S pokvarjenim instrumentom ni mogoče muzicirati, bolan in hripav glas ni pripraven za petje. Tako tudi pokvarjeno, neverno, Bogu odtujeno srce ne more pobožno peti. Kdor hoče pobožno glasbo tudi pobožno izvajati, mora čutili bližino božjo, njegovo srce mora biti obrnjeno k Bogu in božjim stvarim. Kakšna disonanca je to in kakšna kakofonija, če si nasprotujejo besede in dejanja, vera in življenje, če pobožno pojemo, pa nepobožno

živimo, če z usti Boga hvalimo, s svojimi deli pa ga žalimo in hudobnemu duhu služimo. Pri pravem cerkvenem pevcu morajo biti glas, srce in dela v najlepšem soglasju s slavo, ki jo poje Bogu.

O razmerju cerkvenih zborov do presv. Evharistije do zdaj prav za prav še niti govorili nismo. A vendar smo z načeli, ki smo jih v članku postavili, vse povedali. Če je cerkvena pesem molitev, potem bo pevec z lepo zapeto evharistično pesmijo molil k svojemu evharističnemu Bogu, skritemu v tabernaklju: njegova pesem ne bo samo mrtva črka, ampak bo živa molitev, kakor je živ v tabernaklju skriti Bog, ki ga s pesmijo časti in moli. Zato bo tudi cerkveni pevec s pravo pobožnostjo prisostvoval presveti daritvi, pri kateri se spreminja kruh v Jezusovo Telo in vino v njegovo Kri. Če čuti, da njegovo versko življenje peša, morebiti že celo ugaša, ga bo skušal zdaj v predkongresni dobi poživiti, če treba tudi s posebnimi verskimi vajami. Če se bo tako očistil in pripravil, potem ne bodo šli kongresni dnevi hladno mimo njega, kot gre toliko dni njegovega življenja, ampak jih bo doživel kot posebno važen mejnik v svojem življenju. Imel bo vse življenje zavest, da je tudi on s svojo lepo zapeto in pravilno doživeto pesmijo po svoje pripomogel k čim večji časti in slavi, ki je je bil deležen Bog v presveti Evharistiji.



Viktor Steska:

ŠMARSKI ŠOMAŠTER KRAČMAN MATEJ

(1773—1853)

V začetku 19. stoletja, v dobi pred Čbelico, Slovenci nismo imeli mnogo pisateljev, še manj pa dobrih pesnikov. Razumniki so se učili v tujih jezikih, ki so se jim privadili, domača govorica pa jim je tekla težko in trdo. Med ljudstvom so se pa porajali narodni pevci, ki so v pesmih dajali duška svojim čuvstvom. Peli so od srca, niso pa gledali na lep jezik, ne na pravilno in uglajeno obliko. Mislili so, da je za pesem dovolj, če se ujema. Ljudem so te popevke ugajale; cenili so take pevce kot posebno nadarjene ljudi in so radi prepevali njih pesmi. Ohranili so te pesmi v spominu, čeprav niso bile nikjer zapisane. Na Koroškem sta bila taka pevca Drabosnjak-Schuster in Andreaš Miha; na Štajerskem so bili Lipold, Modrinjak, Vodovnik, Volkmer; na Kranjskem pa Knobelj, Kurnik, Kančnik in „šmarski šomašter“ Kračman Matej. Po Kranjskem je najbolj znan Kračman, zlasti po elegični pesmi „Šmarski šomašter tak' je govuru“.

Kračman Matej* se je rodil na Sapu pri Šmarju 12. septembra

*O njem so pisali: Levstik, Zbrani spisi (Levec) III. 185; Grafenauer, Kratka zgodovina slovenskega slovstva, 112; Zgodovina novejšega slovenskega slovstva, II. 205; Ivan Lah v Dom in Svetu 1905, 10—15. Zgodovinske podatke sem posnel iz ljubljanskega škofijskega arhiva, šolstvo, fasc. 12. Biogr. leks.

1775. Kot deček je bržkone postal cerkveni strežnik v Šmarju. Prikupil se je tedanjemu župniku in dekanu baronu Leopoldu Kajetanu pl. Gallenfelsu (1747—1815). Ta ga je poučeval v branju in pisanju. Ker so takrat vpeljavali narodne šole, si je dekan gotovo mislil, da ne bi šilo napačno, če vzgoji Mateja za organista, ki bi mogel pozneje prevzeti tudi pouk v šoli. Treba je bilo torej Mateju dati priliko, da bi se izuril v orgljanju. Tu se pa naši viri ne ujemajo. Nekateri poročajo, da ga je dekan poslal v Ljubljano, drugi, da ga je napotil v Novo mesto v frančiškanski samostan, da bi ga „Strnišček gospod“ poučeval; tretji menijo, da ga je priporočil v Kostanjevici; četrti pa, da ga je v Šmarju naučil orglati razcistercijan P. Robert, ki se je po razpustu cistercijanov v Stični naselil v Šmarju. Ker je orglal do konca l. 1847, in sicer kakor sam poje, 57 let, je moral pričeti leta 1790. Ta čas je postal organist in cerkovnik. Leta 1795 je pa pričel poučevati v šoli, ki je bila tedaj v Turnčku, t. j. v stolpu, ki je bil ob turških časih tabor. Leta 1828 so sezidali mežnarijo in šolo. Poslej je poučeval v tej šoli, v Turnčku pa je bila nedeljska šola. Poučeval je, kakor piše leta 1847, 54 let, torej tri leta manj, kakor je orglal. O orgljanju je zapel:

Hodil sem orglat in pet
sedem in petdeset let.

Toda lepi časi v Šmarju niso dolgo trajali. Že leta 1794 so ga odslovili; zakaj, ni znano. Leta 1795 ga srečamo v Kostanjevici, odkoder se je leta 1804 povrnil v Šmarje. Toda dekan Gallenfels z njim tudi sedaj ni bil zadovoljen; škofijskemu konzistoriju sporoča namreč 10. junija 1804, da je šmarska šola radi nemarnosti Kračmana Mateja v zelo slabem stanju.

Ker je Kračman 30. septembra 1805 predložil načrt za skušnjo na šmarski trivijalki, bi skleпали, da se je poboljšal. Žal se to ni zgodilo. Že 30. novembra 1806 je škofijski konzistorij sporočil dekanu, naj Kračmana posvari in mu zapreti, da ga bodo odslovili, če ne bo natančneje izpolnjeval svojih dolžnosti. Dekan je 11. decembra 1806 pisal, da ima Kračman le 6 učencev; deklice pa sploh ne hodijo v šolo. Vlada se je temu v svojem spisu 28. februarja 1807 zelo čudila.

Kračman je 22. aprila 1816 napravil uradno napoved svojih dohodkov kot cerkovnik in orglavec. Izkazal je 50 vaganov (po 2 mernika) pšenice po 3 gld 20 kr = 166 gld 40 kr, 1 vagan prosa po 2 gld 20 kr = 2 gld 20 kr, za pogrebe 10 gld 48 kr, za poroke 1 gld 2 kr, za zvonjenje 11 gld 10 kr, skupaj 192 gld. — Kot izdatke je priznal: za cerk. pomočnika 50 gld, za pobirače bere 18 gld 30 kr, za snaženje šole 10 gld, skupaj 78 gld 30 kr. Če se odštejejo stroški od dohodkov, ostane čistih 113 gld 30 kr.

Kračman se je postaral in nekaj opešal. Zato je okr. šolski nadzornik Jan. Pristov pisal okrožnemu uradu v Novo mesto, da je s 1. av-

gustom 1859 z dekretom postavil ostarelemu učitelju Kračmanu za pomočnika njegovega sina enakega imena, kar naj se potrди. Okrožni urad je 13. aprila 1840 odgovoril, da ne ugovarja, in škof. konzistorij je to potrdil 30. aprila 1840.

Stari Kračman si je pa bržkone svoje zdravje nekoliko okrepil in je po enoletnem prestanku pouk zopet prevzel. Gotovo mu ni bilo ljubo, da mora sina sam vzdrževati; sinu pa tudi ni ugajalo, da mora zastoj učiti. Sin je leta 1840 zapustil šolo in se pripravljaj za rednega učitelja. Leta 1842 je dobil pedagoško spričevalo in je bil nastavljen za učitelja na „Mali šoli“ pri Sv. Florijanu v Ljubljani. Leta 1843 je prosil za učiteljsko službo v Trnovem v Ljubljani, pa je ni dobil.

Oče Kračman je leta 1847, torej v 74. letu, prosil, da bi smel odpovedati svojo službo na korist svojemu sinu, ki je bil še vedno učitelj na „Mali šoli“. Sin Kračmanov je 30. septembra 1847 prosil za mesto v Šmarju in je poudarjal, da prosi za to službo, ki jo oče po 54 letnem službovanju zapuščaja: 1. ker je usposobljen za učitelja in organista, 2. ker je rojen v Šmarju in ima 27 let, 3. ker je eno leto 1839-40 že namestoval svojega očeta v Šmarju, 4. ker je že več let učitelj na „Mali šoli“ v Ljubljani.

Okrajni šolski nadzornik se je 6. oktobra 1847 izjavil, da prošnjo podpira, ker je prosivec dober in zmožen učitelj, oče pa kot učitelj ni bil nikoli nič prida ne glede na značajnost ne glede na pridnost in uporabnost; sin pa je priljubljen in nraven in ima dar, da učence dobro vodi, kar je dokazal kot bivši pomočnik v Šmarju.

C. kr. patronatska graščina v Stični se je 15. oktobra 1847 izjavila, da soglašaja, ker bi bilo s tem ustrezno šoli in tudi staremu Kračmanu. Ko se je tudi okrožni urad v Novem mestu s tem zadovoljil, ga je gubernij 25. novembra 1847 potrdil in 1. januarja 1848 je mladi Kračman prevzel šolo v Šmarju.

Staremu Kračmanu je čas zemskega potovanja potekel; dočakal je polnih 80 let in je 20. decembra 1853 zapustil to solzno dolino.

Kračman je bil ljudski pevec v Šmarju, kakor je bil Kančnik Andrej v Dobropoljah. Njegove pesmi so se pa še bolj priljubile kakor Kančnikove. Levstik sicer misli, da je Kračman posnemal Kančnika, a to ni verjetno, ker je bil Kračman dve leti starejši in nista mogla dosti občevati, ker so Šmarje, kjer je Kančnik bival skoraj vse življenje, precej daleč od Dobropolj, Št. Jerneja, Velikih Lašč, Hinj, Krke in Kostanjevice, kjer je Kančnik služil.

Kračmanova najbolj znana pesem je o „šmarskem šomastru“, kjer opeva smrt svojega sina, ki je bil pri vojaški godbi. Ker je pesem privrela iz srca, je našla tudi pot v ljudsko dušo. Ker je tudi napev lahek in prijeten, prepevajo ljudje to pesem še danes. Znana ni samo v Šmarju, ampak še daleč na okrog, tudi na Ižanskem, na Krki, v Ja-

vorju in šmartnem pri Litiji in drugod. V teku sto let in potovaje po raznih krajih je dobila seveda mnogo različič, tako da se prvoina oblika ne da več dognati. (Dalje.)



Ambrozij Sraka:

BELLINI

Glasbeni svet praznuje letos stoletnico smrti velikega italijanskega opernega skladatelja Bellinija. Vincenzo Bellini se je rodil dne 1. novembra 1801 v mestu Catania na otoku Sicilija, umrl pa je dne 24. sept. 1835 v Puteaux pri Parizu. Prvi pouk v glasbi je dobil mladi Bellini od svojega očeta, ki je bil organist v mestu Catania. Njegov talent se je začel zgodaj razvijati, zato je neki plemenitaš nagovarjal Bellinijevega očeta, naj bi nadebudnega mladeniča poslal v mesto Napoli, v glasbeno šolo Sv. Sebastijana, ki jo je tedaj vodil sloviti Zingarelli. To se je tudi zgodilo leta 1819 in oni plemenitaš je tudi prevzel vse stroške za Bellinijevo glasbeno izobrazbo. Na konservatoriju Sv. Sebastijana so tudi uprizorili prvo Bellinijevo odrsko delo „Adelson e Salcini“, ki je tako ugajalo, da so je pozneje še večkrat uprizorili. Opogumljen po tem uspehu je prosil za roko Magdalene Fumaroli, hčere visokega uradnika, s katero ga je vezala srčna ljubezen, pa je bil odbit. Bil je pač preveč ubog, saj mu je moral njegov prijatelj Florimo ob priliki, ko se je izvajalo Bellinijevo prvo delo, še celo suknjo posoditi, da se je sploh mogel prikazati v gledališču. Glasoviti impresarij Barbaja je naročil pri Belliniju novo opero za gledališče San Carlo. Tako je bila uprizorjena leta 1826 opera „Bianca e Fernando“, ki je dobro uspela. Belliniju so izplačali 637.50 Lir.

Zopet je poskusil priboriti si roko Magdalene Fumaroli, pa je bil spet odbit. Po nasvetu impresarija Barbaje se je preselil v Milan. Tu je zložil za milansko gledališče „La Scala“ novo opero „Il Pirata“ (Morski razbojnik), ki mu je prinesla 2125 Lir. Leta 1829 je zložil opero „La Straniera“ (Tujka) in istega leta je bila uprizorjena še druga opera „Zaira“. Pa z obema ni imel dosti uspeha, vendar je dobil za prvo 4250 Lir, za drugo pa 4825 Lir.

Šele leta 1830 je zopet mogočno uspel z opero „Capuleti e Montecchi“ (Romeo in Julija), ki je njegovo slavo razširila po vsem svetu. Za to opero je dobil 7650 Lir. Ta opera je bila prvič uprizorjena v Benetkah. Naslednje leto je bila v Milanu uprizorjena opera „La Sonnambula“ (Mescčnica), ki spada med najboljša Bellinijeva dela. Dne 26. decembra 1831 je zagledala luč sveta opera „Norma“, ki je glavno Bellinijevo delo. Za to delo je Bellini dobil 12.750 Lir. Sledilo je delo manjšega uspeha, opera „Beatrice di Tenda“, za katero je ven-

dar dobil 13.000 Lir. Uprizorjena je bila ta opera leta 1855. Bellini je odšel nato v Pariz in London, kjer je bil povsod sprejet z velikimi častmi. Nastanil se je stalno v Puteaux pri Parizu. Tu je tudi, že bolan, napisal zadnje delo „I Puritani“, ki je bilo z velikim uspehom uprizorjeno v Parizu leta 1855. A 24. septembra istega leta (1855) ga je, šele štiri in tridesetletnega, dohitela smrt. Njegove zemeljske ostanke so leta 1876 prenesli iz Pariza v rojstno mesto Catanio na otoku Siciliji. Bellini je bil velik genij, saj se še danes, po sto letih, ves kulturni svet zanima za njegova dela. Slava njegovemu spominu!

Fr. Kramar:

KAKŠNE PESMI Z NAPEVI SEM ZAPISAL MED SLOVENSKIM NARODOM?

12. Prelepo ime (Janez), * Sam Bog te živi! (Matena pri Igu.)
13. Francelj, Francelj, zakaj se kujaš? (Hradeckega vas.)
14. Bratec, na tvoje zdravje! (Hradeckega vas.)
15. Kolkor kaplic, tolko let * Buh nam dej na svejt živet! (Matena)
16. Furmani pfrurajo * tri sodčke zrelega vinca. (Matena.)
17. (Janez) je narmlajši, * pije ga najrajši. * iz kanglice. (Ižanska.)
18. En glažek je natočen, * Teb (Janez) je odločen. (Ižanska.)
19. Zdaj pa primimo za čaše! (Dolenjska.)
20. Sladko je vince s Krške gorice. (Dolenjska.)
21. (Janez), pred tabo en glažek stoji. (Bočna na Štajerskem.)
22. Dosti mi rožic na svetu cveti. (Dolenjska.)
23. Gvažki naliti so zdej. (Mala Loka na Gor.)
24. Veseliga časa smo mi doživel. (Beričevo.)
25. Micka, zakaj se tko žavastno držiš? (Ihan.)
26. Ta miza je na štir voglé. (Št. Jurij na Dol.)
27. Kupica mi vandra, mi vandra naprej. (Št. Jurij.)
28. Oh (Janez) prelubi, * ozri se okuli. (Predale na Dol.)
29. Dobro zdravje, tebi, Janez! (Predale.)
30. Janez ti, * vun ga spi! (Predale.)
31. Majka rodila junaka, junaka. (Št. Jurij na Dol.)
32. Že dolgo nismo pili ga.
33. Vince je prefarbano.
34. Vinček na korajžo. (Kleče na Gor.)
35. Vsa drevesa so preslabe, * de b' rodile to sladkost. (Kleče.)
36. Mladi (Nace), kam pa vandraš? * „Proke štajerski dežel!“ (Ihan.)
37. Kukovca mi poje prvokrat. (Dolenjska.)
38. Trenk, trenk. * sej ga je še več. (Ihan.)
39. Sej jest ga b' ne toko, * k' na b' biv dober toko! (Ihan.)
40. Veseli se, moj bratec, da se vidimo. (Ihan.)

41. Nič ni lepšega, * niti veselejšega. (Ihan.)
42. Imali so Slovenci * dosti srebra, zlata. (Ihan: je hrvaška.)
43. (Janez), glej, na tvoje zdravje. (Ihan.)
44. O ti bratec, zakaj žaluješ?

Nove skladbe

20 Tantum ergo. Zbral in uredil V. Vodopivec. Gorica 1954. Cena 7 lir. V zbirki dobimo Kokošarjeve, Komelove, Laharnarjeve, L. B. Sočenkove, Vodopivčeve, Hribarjeve in Belarjeve skladbe, od zadnjih dveh povzete iz Cecilije in iz Slava Brezmadežni. Skladbe so večinoma vse lahke, le nekatere so daljše, rahlo polifono razpletene. Latinskemu besedilu se lahko sproti podloži slovensko. Zborom jih priporočamo.

Dve prošnji za verne duše. Zložil in spominu viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja posvetil Lovro Hafner. Prva prošnja je zložena na besedilo: Gospod, daj jim večni pokoj, druga na antifono: Verujem, da bom gledal dobrote Gospodove. Prva prošnja ritmično precej gladko teče, v drugi so se pa v začetku primerile skladatelju nekatere neljube ritmične napake, ki jih bo pa pevovodja praktično podzavestno izboljšal.

Sveti križev pot. Na besedilo M. Elizabete za mešani zbor ali za ljudsko petje zložil Lovro Hafner. Skladba je z majhnim trudom izvedljiva, oblikovno bi se pa dalo o njej z ozirom na strukturo teksta še govoriti. Obe omenjeni skladbi sta izšli v samozaložbi, vsaka stane 1 Din. Dobita se v Jugoslovanski knjigarni.

Dekliške pesmi. II. zvezek. Zložila in zapela Milka Hartmanova, harmoniziral Marko Bajuk. Ljubljana 1954. Samozaložba. Cena 10 Din. Pesnica in skladateljica pravi v uvodu: „Te pesmi so mi privrele iz srca. V solncu, od ptičic in rožic sem se učila peti. Preproste so, kot so preprosta srca zdravih, veselih deklet, brez vsakršnega umetniškega nakita so v besedi, melodiji in harmoniji. Slovenke, vam jih posvečam!“ Tem besedam, s katerimi je skladateljica sama označila tekstovno in glasbeno stran zbirke, pristavljamo samo to, da je v zbirki 16 ženskih in 8 mešanih zborov. Kdor želi v vsakem oziru preprostih in lahkih pesmi, naj seže po zbirki.

Šest odgovorov pri lavretanskih litanijah v velikonočnem času. Zložil in v samozaložbi izdal Matija Tomec. Cena izvodu 2 Din. Ti odpevi, ki so že pred dvema leti izšli, so se zborom takoj priljubili, pa tudi pri ljudskem petju so se obnesli. Zbore ponovno opozarjamo nanje iz tega razloga, ker pade ravno letos ves majnik v velikonočno dobo. Dva odpeva, ki sta v Slava Brezmadežni, bosta komaj zadostovala za ves majnik, zato naj vsak zbor obogati svoj inventar še s temi šestimi odpevi. Dobijo se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani, eventuelno tudi pri skladatelju v St. Vidu nad Ljubljano.

Ljudski oder. List za poglobitev našega igranja. Izšli sta 5. in 4. številka tega, vsakemu igravcu in režiserju prepotrebne lista. Članki prinašajo aktualno tvarino in nudijo odgovor na nešteta vprašanja, na katera naleti vsak, ki ima opraviti z odrom. Priporočamo!

Missa in honorem s. Vincentii a Paulo. Za mešan zbor zložil Vinko Vodopivec. Gorica 1955. Cena 7 lir. Maša je zelo lahka, pevnna, samo 8 strani dolga. Zborom jo priporočamo. Pri Credo si je skladatelj pomagal na ta način, da je vpletel med figuralna mesta posamezne odstavke iz koralne maše Missa de angelis. Pa tudi sicer se zdi, da je pri Credo služila ta koralna maša v melodičnem oziru skladatelju kot predloga. Pri Gloriji moti v začetku kakor tudi pri ponovitvi v sredi, da se prvi, deloma tudi drugi takt točno krijeta z znanim napevom „Po jezeru“ (vi-pavska melodija). Sicer je pa maša vseskozi korektna.